

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa Z. S. G.
przeciwko [...] Liceum Ogólnokształcącemu im. [...] w W.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 21 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 25 czerwca 2015 r., sygn. akt XXI Pa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację powódki Z. S. G. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 października 2014 r., w sprawie przeciwko [...] Liceum Ogólnokształcącemu im. [...] w W. o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Sąd Rejonowy ustalił, iż powódka ukończyła studia wyższe magisterskie na Uniwersytecie [...] w T. - kierunek filologia germańska, specjalność nauczycielska. Powódka była zatrudniona u pozwanego na podstawie mianowania w pełnym wymiarze godzin jako nauczyciel języka niemieckiego, następnie również jako nauczyciel języka angielskiego, a od dnia 1 września 2011 r. powódce przydzielono wyłącznie obowiązki nauczyciela języka angielskiego. Pismem z dnia

11 kwietnia 2012 r. pozwany zwrócił się do powódki o dostarczenie do dnia 30 kwietnia 2012 r. dyplomu ukończenia studiów podyplomowych lub innych dających uprawnienia do nauczania języka angielskiego w szkołach ponadgimnazjalnych. Powódka nie dostarczyła dyplomu ukończenia studiów. Pismem z dnia 24 maja 2012 r. pozwany złożył powódce - na podstawie art. 20 Karty Nauczyciela - oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia pozwany wskazał zmiany organizacyjne szkoły powodujące zmniejszenie liczby godzin nauczania języka niemieckiego, brak dokumentów potwierdzających uzyskanie kwalifikacji do nauczania języka angielskiego oraz złe relacje z uczniami i rodzicami uczniów, powodujące sytuacje konfliktowe i nieefektywne wykorzystanie czasu pracy oraz niewłaściwe metody pracy.

Sąd Rejonowy stwierdził, że zmiany organizacyjne w zakładzie pracy pozwanego miały charakter rzeczywisty i uniemożliwiły dalsze zatrudnienie powódki w pełnym wymiarze zajęć, zgodnie z rzeczywiście posiadanymi przez nią kwalifikacjami do nauki języka niemieckiego. Nie ulegało wątpliwości Sądowi Rejonowemu, że powódka do wskazanego przez pozwanego terminu nie dostarczyła dyplomu ukończenia studiów. Dodatkowo podjęty wówczas przez powódkę profil studiów lingwistycznych nie dawał uprawnień do nauki języka angielskiego, bowiem był to język biznesowy. Sąd pierwszej instancji stwierdził, że uzasadniona jest także trzecia ze wskazanych przez pozwanego przyczyn wypowiedzenia powódce umowy pracy.

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu Rejonowego i przyjął je jako własne. Uznał, że w toku procesu pozwany udowodnił, iż wszystkie wskazane przyczyny rozwiązania z powódką stosunku pracy są konkretne, prawdziwe i uzasadnione. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, nie znajdując uzasadnionych podstaw do jej uwzględnienia.

Skargę kasacyjną oparto na naruszeniu przepisów prawa materialnego: § 11 ust. 2 pkt 2 w zw. z § 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudniać nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia

nauczycieli i art. 20 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela oraz na naruszeniu przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c.

Skarżąca uzasadniła przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na fakt, iż:

- zachodzi konieczność wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego, jakim jest zastosowanie art. 20 Karty Nauczyciela w kontekście reorganizacji placówki nauczania, gdy istnieje realna możliwość dalszego zatrudniania pracownika na poprzednio zajmowanym stanowisku,
- zachodzi konieczność wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego, jakim jest stosowanie § 11 ust. 2 pkt 2 Rozporządzenia w kontekście wyjaśnienia, czy przygotowanie pedagogiczne do nauczania przedmiotu musi wynikać z odbycia studiów kierunkowych z tego przedmiotu, czy też może zostać zdobyte w drodze ukończenia innych studiów albo w drodze uzyskania odpowiednio długiego stażu pracy,
- jest ona oczywiście uzasadniona wobec rażących naruszeń przez Sąd Okręgowy w W. przepisów postępowania, jakie legły u podstaw zaskarżonego wyroku, skutkujących niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości rozstrzygnięciem, które to uchybienia w niewątpliwy sposób wpłynęły na wynik przedmiotowej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie dostarcza powodów uzasadniających jej przyjęcie do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o wskazane w pierwszej kolejności zagadnienie prawne, opiera się na założeniach faktycznych sprzecznych z ustaleniami sądu odwoławczego, co nie zasługuje na uznanie w świetle art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sądy obu instancji ustaliły, że u pozwanego miały miejsce zmiany organizacyjne uniemożliwiające dalsze zatrudnienie powódki w pełnym wymiarze zajęć zgodnie z rzeczywiście posiadanymi przez nią kwalifikacjami do nauki języka niemieckiego. W świetle powyższych ustaleń

niezasadne jest twierdzenie, iż przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, jakim jest zastosowanie art. 20 Karty Nauczyciela w kontekście reorganizacji placówki nauczania, gdy istnieje realna możliwość dalszego zatrudniania pracownika na poprzednio zajmowanym stanowisku. Zagadnienie prawne opiera się bowiem na odmiennym postrzeganiu faktów.

Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2015 r., I PK 19/15, LEX nr 2021941). Zauważyć należy, że art. 20 Karty Nauczyciela był wielokrotnie wyjaśniany w judykaturze (przykładowo: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2016 r., I PK 30/16, LEX nr 2141217; z dnia 11 sierpnia 2016 r., II PK 202/15, LEX nr 2159110; z dnia 1 marca 2016 r., I PK 125/15, LEX nr 2044465; z dnia 19 stycznia 2016 r., I PK 2/15, LEX nr 2051469; z dnia 7 maja 2015 r., III PK 138/14, LEX nr 1746872; z dnia 25 marca 2015 r., III PK 120/14, LEX nr 1677803; z dnia 6 marca 2014 r., I PK 221/13, OSNP 2015 nr 8, poz. 109). Jeżeli zagadnienie prawne było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, skarżący powinien wykazać, że wystąpiły okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2015 r., I PK 4/15, LEX nr 1661934 i z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383), co nie zostało uczynione w niniejszej skardze.

Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, sformułowane zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i zawierać szeregu szczegółowych założeń determinujących odpowiedź, jak i nie może służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., IV CSK 405/15, LEX nr 2160209).

Drugie z podanych pod ocenę Sądu zagadnień prawnych również nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1

pkt 1 k.p.c. Nie ma ono bowiem ogólnego i abstrakcyjnego charakteru, przez co uniemożliwia Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu. W rzeczywistości sprowadza się do wyjaśnienia, czy ukończenie przez skarżącą innych studiów niż kierunkowe albo uzyskanie odpowiednio długiego stażu pracy jest wystarczające dla uznania, że skarżąca posiada wystarczające przygotowanie pedagogiczne do nauczania danego przedmiotu. Zmierza zatem do uzyskania odpowiedzi, jak rozstrzygnąć jeden z zarzutów powódki zgłoszony w sprawie.

Chybiony jest również zarzut oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ujęta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka ma miejsce wtedy, gdy zasadność podniesionych w niej zarzutów wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał, względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, LEX nr 1940571). Chodzi zatem o taką sytuację, gdy nie tylko zgłoszony zarzut jest słuszny, ale także stwierdzona nieprawidłowość jest tego rodzaju, że powoduje jaskrawą wadliwość zaskarżonego orzeczenia. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, LEX nr 2057365). W rozpoznawanej sprawie żadna taka okoliczność nie miała miejsca, a zatem w świetle postawionych zarzutów nie można mówić o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Nie znajdując podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji. O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie reguły z art. 98 k.p.c. i art. 99 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

